Secţiune 1.01 Aurel Cărăşel

Secţiune 1.02 Piticul Dindin şi cartea fermecată

Secţiune 1.03

A fost odată ca niciodată, că, de n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit; că eu nu-s de când cu poveştile, ci-s mai dincoace cu două-trei zile, cam de pe vremea când ele treceau din poartă-n poartă şi-am prins şi eu una de coadă, am tras-o în bătătură şi ţi-o spun amu dumitale.

A fost, cică, pe când norii se târau cu burţile pe pământ şi când se loveau de vreun pietroi ţâşnea o apă curgătoare din ei şi uite-aşa s-au născut pe lume pâraiele şi râurile… A fost deci o familie de pitici, care trăia în Poiana Volburii din Pădurea-Verde. Locuiau în scorbura unei ciuperci mari, cu pălărie roşie, în care un bunic de-al lor săpase trei încăperi cu ferestre largi, prin care să intre soarele şi pusese plase de păianjeni drept uşi.

Pe pitic îl chema Dindin, iar pe soţia sa Tofana. Şi aveau ei un

afurisit de copilaş, pe nume Valinor, care toată ziua-bună ziua voia să i se spună poveşti, altfel plângea de se rupea pământul şi nimeni nu mai putea să-l împace. Vă închipuiţi că bieţii lui părinţi sfârşiseră demult cu bruma de poveşti pe care o ştiau şi tot umblau prin vecini să mai afle şi altele. Iar în ziua în care le terminară şi aceştia, Valinor începu să plângă atât de tare, încât biata Tofana se îmbolnăvi de inimă rea şi fu gata să moară.

Văzând că nu o mai scoate altfel la capăt, Dindin se apropie de pătuţul închipuit dintr-o coajă de ou de barză şi-i promise:

— Taci, dragul meu, că dacă o să stai cuminte şi o să asculţi de mama, eu o să mă duc în lume şi o să aflu pentru tine cele mai frumoase poveşti, care nu s-au spus niciodată până acum şi nici nu o să se mai spună vreodată după asta.

Auzind o aşa promisiune minunată, copilul tăcu şi mama lui îşi mai veni în fire. Iar bietul Dindin trebui să înceapă să-şi facă bocceaua, ca să poată să plece a doua zi de cu zori. Şi, cum stătea el în prag şi ofta, aşezat pe o alună mai mare, cu luleaua stinsă între dinţi, privind gânditor dincolo de marginea pădurii, la luna care îşi sprijinea faţa uriaşă pe vârful ascuţit al muntelui Golia, nici nu o auzi pe Tofana care ieşi din căsuţă şi îl mângâie pe mână întristată.

— Şi unde o să te duci, mai întâi, dragul meu Dindin?

— Nu ştiu, mărturisi acesta. La apus, dincolo de Valea Marelui Sar, este capătul lumii, o prăpastie ce se sprijină pe munte, într-o parte, iar în cealaltă se prăbuşeşte în cer. Piticii spun că acolo ar locui numai nişte păsări uriaşe, cu aripi din piele, numite zgripsori, dar nimeni nu i-a văzut vreodată. La miazănoapte, este marea fără capăt, la miazăzi un pustiu plin cu oase, iar la răsărit se întinde o câmpie fără margini. Acolo ar fi fost lumea dintâi a oamenilor, înainte ca seminţia lor să se stingă de pe faţa pământului. Ielele cele rele, care stau pe malul lacului cu nuferi, vorbesc uneori între ele, când cred că nu le aude nimeni, despre faptul că nu ar fi murit chiar toţi. Dar parcă poţi să te încrezi în afuriseniile alea…

Îşi scutură pipa de prag, îşi îndesă pălăria pe cap şi se ridică.

— Cred că oamenii, dacă or mai trăi, or fi ştiind o mulţime de poveşti despre lumea lor. O să mă îndrept către răsărit.

Plecă în fapt de seară şi merse aproape jumătate din noapte, până să iasă din fruntariile codrului. Pe drum, animalele pădurii, cei trei gnomi care locuiau în Peştera Ascunsă, păpădiile certăreţe din

Poiana Smălţată, familia de viespi negre aflate în război veşnic cu roiul de albine sălbatice de la Izvorul cu pietre albastre, broaştele de smarald şi muşuroiul de furnici roşii războinice de sub Stejarul Găunos îşi luară pe rând rămas bun de la el şi-i urară mult noroc. Un ţânţar fistichiu îl urmări până la desişurile din margine şi-i zumzăi la ureche să se întoarcă cu bine.

Spre ziuă, ajunse la marginea unui deşert şi se adăposti sub o tufă de cactuşi. Soarele arunca un val de căldură leşioasă din cerul alburiu. Se vârî sub o frunză plină de ghimpi şi dormi chinuit până spre seară, când nori îndepărtaţi alungară căldura şi nisipul prinse viaţă. Sute de furnici, gândaci, scorpioni, şopârle şi broaşte galbene de nisip, începură să fojgăiască şi să se alerge pe suprafaţa încă fierbinte. Porni odată cu ieşirea lunii şi merse voiniceşte toată noaptea, ocolind dunele prea înalte şi gândindu-se la ciuperca roşie din luminişul pădurii.

În zori, se opri sub un pietroi, în formă de ou răsturnat şi se pregăti pentru o nouă zi de căldură sufocantă. Dar ziua nu se mai dovedi la fel de strălucitoare, iar soarele nu-şi mai scoase decât rareori fruntea de sub pătura de nori. Noaptea care urmă se făcu frig şi mai mult alergă decât merse pe crusta tare a nisipului, din dorinţa de a se încălzi. A treia zi norii se înstăpâniră pe tot cerul şi lumina scăzu la jumătate. Domnea o căldură plăcută şi, după un somn scurt, porni mai departe, în pas vioi. Noaptea fu de păcură, iar stelele luceau îngheţat, prea sus, ca să-i poată fi de vreun folos. În a patra zi, lumina se înţepuşă de tot, iar noaptea se culcă, tremurând şi flămând, deoarece terminase toată pita şi mierea. Când plecă din nou, ziua rămase cu marama nopţii peste obraz şi mai mult bâjbâi decât ştiu în ce direcţie merge, până când drumul luă sfârșit, la poalele unui deal, deasupra căruia se zărea şters silueta fantomatică a unui castel.

Prin satul de la poale, felinare vechi şi afumate luminau uliţele strâmte, pe care copii slăbănogi se fugăreau prin curţile lipsite de porţi. La han, un rândaş murdar îl trimise, fără să se mire de statura lui, către partea din dreapta a clădirilor, unde erau adăpostiţi cei ce nu aparţineau rasei umane. Hangiul, un bărbat gras, cu barbă neagră şi cu creştetul acoperit cu un fes, îl înghesui într-o cameră, unde mai dormeau un spiriduş bătrân şi fonfăit şi un elf blond, cu urechi lungi, ascunse în spatele pletelor.

— De ce ard lumânările şi ziua?! întrebă el mirat, după ce se aşeză pe pat.

— În împărăţia asta este numai noapte, gâfâi spiriduşul, acoperit până sub bărbie cu pătura groasă şi ruptă pe alocuri. De sute de ani, nimeni nu a mai văzut soarele sau luna cu stelele.

Piticul se aşeză pe pat şi îşi scoase încălţările aproape rupte.

— E vreun blestem?

— E o poveste veche şi afurisită, continuă spiriduşul, scoţând o lulea stinsă de sub saltea şi vârând-o între buze. Eram, poate, la fel de tinerel şi de sprinten ca şi elful ăsta tăcut de alături, când l-am auzit pe tata că un pricolici a furat soarele, luna şi stelele, lăsându-ne înecaţi în întuneric. Şi, de atunci, trăim tot aşa, amăgindu-ne ochii cu flacăra lumânărilor şi a felinarelor. La voi nu e tot la fel? Din ce familie faci parte?

Piticul se gândi câteva clipe, dacă să-i spună adevărul sau să îndruge o poveste. Era bine să ştie şi alţii de unde venea?

— Fac parte din familia Lumenor, care trăieşte de mii de ani la poalele Pădurii-Verzi. La noi este şi soare, şi lună, şi stele.

— Dacă ai treburi pe aici, rezolvă-le repede şi pleacă, clătină din cap bătrânelul. Altfel, te prinde şi pe tine blestemul şi nu te mai poţi întoarce în lumea ta, pentru că orbeşti. Am auzit de familia Lumenor şi nu ar fi bine să plângă după tine.

— Dar nu a încercat nimeni să plece în căutarea lor?

— Ehei, ba chiar foarte mulţi, mai ales după ce Zorilă Împărat a promis că va da oricui va aduce ziua înapoi mâna fetei sale şi jumătate din împărăţie. Dar nimeni nu s-a mai întors, iar inima împăratului s-a făcut mai neagră decât noaptea de afară.

Au stat la taină până târziu. Afară, se pornise vântul şi o ploaie măruntă burniţa în geamuri. Tot spiriduşul i-a spus că numai la împăratul va găsi rezolvare şi pentru căutările sale. Dar să ajungă la el era lucru mare, pentru că, supărat foarte pe nevrednicii care i-au promis că-i aduc înapoi podoabele cerului, împăratul nu mai lăsa pe nimeni să îi calce pragul.

— Trebuie să ai curaj şi să ai şi ce să-i oferi, în schimbul primirii tale la tron. Altfel, unde-ţi stă capul îţi vor sta şi picioarele.

— Nu de curaj duc eu lipsă, mormăi piticul şi puse capul pe pernă. Habar n-am ce-aş putea să-i ofer, însă.

A doua zi, ploaia încetase, dar vântul continua să bată cu putere, stingând felinarele pe uliţe. Dindin îşi curăţă hainele cu o perie, se spălă, îşi puse eşarfa de călător pe braţul drept şi plecă spre curţile

palatului, cu inima îndoită.

La palat, gărzile îl opriră chiar la porţi şi strigară după mai-marele-peste-slujitori. Acesta veni mohorât şi-l întrebă ce pofteşte. Dindin îi spuse cu semeţie că a omorât un pricolici, în lumea de unde vine el, şi că s-a gândit că pe împărat l-ar putea interesa treaba aceasta. Mai-marele îl măsură lung, apoi plecă, printr-o uşă ascunsă sub scară, să ducă ştirea asta ciudată împăratului. După puţin timp, se întoarse şi-i spuse că Măria-Sa s-a hotărât să-l primească şi să audă ce are de spus.

Merseră pe coridoare iluminate cu opaiţe cu seu şi înţesate de gărzi, urcară scări întortocheate, se ciocniră de slujitori care cărau tot felul de tăvi cu mâncăruri şi cu fructe şi, în fine, ajunseră înaintea unor uşi înalte, împodobite cu ferecături mari din argint. Mai-marele le deschise şi-l lăsă să intre.

— Tu eşti voinicul care a omorât pricoliciul?

Împăratul stătea pe un tron din aur, împodobit cu pietre scumpe, şi fuma dintr-o narghilea uriaşă. Era un om înalt, slab şi bătrân, cu barbă albă, colilie şi cu o coroană de fier, cu un smarald montat în dreptul frunţii.

— Eu, Măria-Ta. Şi am găsit în fundul peşterii lui de piatră, de pe muntele Golia, soarele, luna şi stelele, pitite într-o crăpătură adâncă. Numai că n-am ştiut cărei lumi aparţin şi le-am lăsat încă acolo.

— De ce l-ai omorât pe pricolici? întrebă împăratul bănuitor.

— Pricini mai vechi între familia piticilor Lumenor şi clanul Pricolicilor Negri. Pricoliciul Barruego a distrus lumea Lacului cu Nuferi din Pădurea-Verde şi a alungat în lume hoarda silfidelor-de-aur. Familia a tras la sorţi şi eu am fost desemnat să răzbun nedreptatea făcută.

Împăratul tăcu o vreme, privind gânditor către lumânarea de ceară, care ardea tremurător în sfeşnicul de alamă. Trăgea din narghilea şi sufla colaci de fum frumos mirositor către tavanul înalt. Într-un târziu, îşi coborî privirile către pitic.

— Şi ce-mi ceri, ca să slobozi iarăşi lumina astrelor pe cerul împărăţiei mele?

— Nu prea greu lucru pentru Măria-Ta: să-mi spui cum aş putea să aflu toate poveştile lumii, ca să le pot spune feciorului meu.

— Dacă numai asta ţi-e dorinţa, atunci ai nimerit unde trebuia. Vraciul meu are, într-un sipet ferecat cu 7 rânduri de farmece, o carte

care spune singură basmele înscrise în ea. Iar acestea nu se termină niciodată, oricât ai sta să le asculţi. O asemenea slujbă, cum spui că o să ne faci tu, aducând din nou lumina binecuvântată în lumea asta, merită un preţ atât de scump. Du-te şi sloboade astrele, iar când te vei întoarce vei găsi un ponei, care să te ducă grabnic în lumea ta, cu două desagi agăţate de şa – întruna va fi cartea basmelor, iar în cealaltă grăunţe de aur, pentru ca neamul tău să nu mai aibă necazuri mulţi ani de acum încolo. Mulţumit de schimb?

Dindin se înclină până la pământ şi ieşi de-a-nderetelea din sala tronului. Mai-marele-slujitorilor îl conduse până la porţile palatului şi-i dădu un felinar, ca să vadă mai uşor pe unde păşeşte. Afară, ploaia începuse din nou să răpăiască pe acoperişuri, dar la han, în sala de primire, focul din cămin trosnea cu putere, învăluind un trunchi întreg de copac şi făcând să sară stropi de untură din fripturile înfipte în ţepuşe. Pentru un grăunte de aur cât firul de nisip, hangiul le aduse în cameră la toţi trei bucăţi de carne prăjită, o pâine de secară mare cât masa şi o carafă de mied rece.

Cei trei îşi înşelară foamea, apoi piticul începu să le spună în ce fel a decurs întâlnirea cu împăratul Zorilă. Le povesti şi ce fel de înţelegere făcuse cu el şi-i întrebă dacă nu vor să-l însoţească în aventura în care se angajase, ca tovarăşi cu drepturi egale la aurul din desagă.

— Tu, băiatule, ne făgăduieşti nouă ceea ce nici tu nu ai încă, râse spiriduşul şi clătină din cap. Dar să fie aşa cum doreşti, pentru că oricum nu am ce să fac într-o noapte care nu se mai termină. Niţică mişcare nu strică, la atâta somn de moarte în care zace lumea asta.

Elful se mai gândi o vreme, în timp ce mesteca vârtos din pâinea de secară, pentru că neamul lor nu mânca defel carne, iar apoi dădu din cap, în semn că era de acord să-i însoţească.

— Păi, atunci, buna-cuviinţă cere ca să facem cunoştinţă cu adevărat, ca viitori tovarăşi de călătorie, mai ales că ea nu se va dovedi fără primejdii. Eu sunt, aşa cum am mai spus, Dindin din neamul Lumenor, al piticilor de pădure.

— Grimnismal, din neamul Fimafeng, spiriduş al luminii, se recomandă bătrânelul din spatele pipei. Să înţelegem din asta că l-ai minţit pe împăratul şi că nu ai omorât lighioana de pricolici, aşa-i?

— Vanir sunt, spuse elful cel blond, fără să mai aştepte răspunsul piticului. Din familia Elfilor de Miazăzi.

— L-am minţit numai puţin pe împărat, este adevărat, dar cred că ştiu unde se află, totuşi, astrele ascunse. Pentru că tot atât de adevărat este şi faptul că familia Lumenor se luptă de secole cu clanul Pricolicilor Negri, care trăiesc pe muntele Golia, şi că bătrânii noştri povestesc că unul dintre ei a fost plecat odată, tare demult, în lumea oamenilor, de unde a adus o ladă uriaşă de fier, bine ferecată, pe care a vârât-o în inima muntelui. Dacă este aşa, atunci acolo zac şi acum stelele, soarele şi luna de pe cerul acestei lumi, pe care noi va trebui să le aducem înapoi.

Terminară de băut miedul, fumară din tutunul spiriduşului şi se sfătuiră îndelung. Aproape de sfârşit, Vanir îşi frecă urechea ascuţită, ascunsă în spatele şuviţelor blonde de păr, şi spuse cu glas rar:

— Ne trebuie o călăuză.

— O călăuză? Pentru ce?

— Singur ai spus că dincolo de Valea Marelui Sar este o prăpastie nesfârşită, locuită doar de zgripsori. Că muntele Golia este capătul lumii şi că nicio fiinţă din Pădurea-Verde nu ar putea ajunge acolo.

— Aşa am spus, da, se arătă de acord piticul. Dar e foarte adevărat şi faptul că niciun locuitor din Pădurea-Verde nu a încercat asta, pentru că nu a avut nevoie. Şi unde să găsim noi o călăuză, care să ştie un alt drum către muntele Golia?

— În cetatea aceasta, trăieşte un om, al cărui străbun, Greuceanu, a urcat pe muntele acela şi a mai adus odată soarele, luna şi stelele, furate pe atunci de o familie de zmei. Dafin este numele lui şi, pentru că este sărac lipit, ne va duce în acel loc pentru o plată bună.

Căzură de acord cât să-l plătească, apoi se culcară şi dormiră duşi până la cel de-al doilea cântat al cocoşilor.

Dafin locuia într-o colibă, chiar lângă poarta de la apus a cetăţii. Era un bărbat înalt şi puternic, cu părul negru şi faţa acoperită de o barbă mare. Le-a ascultat păsul chiar în prag, s-a gândit un timp, apoi le-a spus că el nu fusese niciodată pe acel munte îndepărtat, iar firul drumului îl ştia numai din poveştile bunicului său. Dar că s-ar încumeta să-i însoţească până acolo, dacă ar fi existat chiar şi numai o umbră de speranţă, ca să aducă astrele înapoi, pe boltă. Aşa că îşi luă bâta din spatele colibei, legă uşa cu o sfoară şi îi însoţi înapoi la han, pentru ca tovarăşii săi să-şi poarte lua de acolo lucrurile.

Când porniră către poarta dinspre răsărit, ploaia începu să

şfichiuieşte din nou, aşa că Dafin le luă el toţi desagii la spinare, pentru ca să poată să se acopere cu mantalele de vreme rea şi să ţină pasul cu el. Şi merseră aşa până când socotiră ei că a venit vremea prânzului, apoi se aşezară la adăpostul unui copac uscat, făcură din mantale un acoperiş şi mâncară din pita şi din slana hangiului până ce se săturară. Când porniră din nou, ploaia se opri şi o geană de lumină cenușie păru să se năzărească spre linia orizontului.

Şi iar merseră pe drumul acela plin de gropi şi de apă, mai glumind şi mai povestind fiecare amintiri din lumile de prin care veniseră. Când geana de lumină se făcu nevăzută, se traseră lângă un pietroi mare, se vârâră unii în alţii şi adormiră dârdâind de frig şi de umezeală.

A doua zi, mâncară în fugă şi porniră iar la drum. Dar după ce făcură câteva sute de paşi, omul cu felinarul o luă spre dreapta. Şi merseră până când ghiorăiturile burţilor le arătară că sosise vremea mesei. După ce le astâmpărară, Dafin se răsuci iar către dreapta şi luminiţa din faţă reapăru, mai puternică şi, parcă, sângerie.

În cea de-a treia zi, ea se transformă într-o vâlvătaie roșietică şi putură să stingă felinarul şi să vadă, în sfârşit, pe unde calcă. În ziua a patra, se răsuciră spre stânga, apoi din nou spre dreapta, iar lumina acoperi jumătate din cer şi îşi putură, în sfârşit, vedea feţele. Aproape de seară, ajunseră la marginea unei păduri uscate, care se întindea cât vedeai cu ochii. Hotărâră să se oprească şi să facă un foc mare, la care să-și usuce hainele și să își încălzească bruma de merinde ce le mai rămăsese pe fundul traistelor.

Când terminară cu treaba, se traseră mai aproape de vatră şi se puseră la taină.

— Mai avem mult de mers? întrebă Dindin, în timp ce se străduia să aprindă tutunul din pipă.

— De aici, povestea spune că musai să mergem numai pe poala pădurii, spre răsărit, iar acolo unde aceasta se lasă brusc spre apus vom găsi un drum lat, cu pavele din piatră, făcut de moşii unor uriaşi ce au trăit aici în străvechime. Drumul acela ne va scoate la poalele muntelui. Dar nu pot să ştiu câte zile mai avem de făcut până acolo. Singur Greuceanul, străbunul acela al meu, ar fi putut să ştie, pentru că, de la el încoace, nimeni nu a mai străbătut calea asta.

Grimnismal din neamul Fimafeng tuşi, îşi drese glasul şi i se adresă lui Dindin:

— Spui că neamul Lumenor s-a înfruntat adesea cu Pricolicii Negri. Trebuie să ne spui cum arată, ca să ştim cu cine ne vom lupta odată ajunşi acolo.

— Pricoliciul este un duh rău, întrupat în corpul unui om, acoperit de păr şi cu o coadă mare în dos. Se spune că s-ar fi născut din împerecherea necurată a oamenilor cu taurii-de-mlaştină. Nu are coarne, dar are gheare puternice, în stare să te despice în două, dacă te nimereşte. Umblă singuri şi numai noaptea, de aceea fură astrele lumilor pe care vor să le bântuie. Fug de lumina focului, dar nu poţi să-i alungi prea departe cu ea, pentru că se transformă în lupi şi dau târcoale locului, până ce se stinge focul şi te ia somnul. Te omoară şi-ţi mănâncă numai stomacul şi inima.

— Şi cum naiba a reuşit el să fure luna, soarele şi stelele de pe cer, dacă nu are aripi?! se miră omul. Când le-au luat zmeii, a mai fost de înţeles, pentru că ei aveau două perechi de aripi şi zburau iute şi înalt ca vulturii.

— Nu ştiu, ridică din umeri piticul. Eu am auzit de prădăciunea aceasta când am intrat în cetatea voastră.

— Vanir poate să răspundă la întrebare.

Elful îşi scărpină urechea dreaptă.

— Păi tu de unde ştii, că doar nu vei fi trăit pe vremea aceea!

Elful înclină din cap.

— Ba da. Dar eram foarte mic. Un elf poate să trăiască şi o mie de ani de-ai oamenilor, dacă nu este ucis în luptă şi dacă, din vreme în vreme, se întoarce în Alfheim, ca să-şi ia energie din pământul sfânt.

Tăcu o vreme şi-şi privi palmele albe ca laptele.

— Şi Vanir îţi răspunde la întrebare. Elfii au o ştiinţă secretă, numită Aesir, iar ştiinţa aceasta poate să răspundă la orice întrebare. Vanir a întrebat-o pe Aesir cum au furat pricolicii astrele din mai multe lumi şi a aflat răspunsul.

Spiriduşul trase un fum din lulea.

— Ei, cum?

— Există nouă lumi, pe acest pământ, dar adevărată nu este decât una, aceea a muntelui Golia, unde, la începuturi, s-au aflat rădăcinile a toate câte există acum. Elfii de la Miazăzi au trăit la început în Valea Marelui Sar, într-o lume numai a elfilor, aşa cum piticii din neamul Lumenor au avut teritoriul lor unic în galeriile din pântecul muntelui Golia. Apoi, a venit însă uriaşul Loki, care s-a bătut cu

stăpânul elfilor, Nidavellir, şi în ura lui turbată a izbit tăriile cerului cu ghioaga şi a sfărâmat-o în mai multe bucăţi. Aşa au apărut celelalte opt lumi, care sunt reflexii ale primei. Primul care a furat astrele dintr-una din astfel de lumi-oglindă a fost zmeul Veiovis, care a vrut să se răzbune, astfel, pe Împăratul Alb pentru că i-a ucis pe unul dintre fraţi. Apoi, au mai fost şi alţii care, cu ajutorul razei negre ţâşnite din ochiul mereu strălucitor al lui Loki, au stins strălucirea astrelor, iar cochiliile lor goale au căzut pe pământ şi au fost culese de hoţi şi duse în ţara lor pentru a fi ascunse.

— Cochilii de stele…! se miră piticul Dindin. Asta înseamnă că trebuie mai întâi să le găsim şi apoi să le lipim înapoi pe cer.

— Nu, clătină din cap Vanir. Este suficient să stingem raza neagră, ochiul care le ţine seci şi fără rost pe pământ, iară ele se vor ridica singure şi strălucitoare la locul lor. Pentru că ele nu sunt adevărate, ci numai imagini ale celor vii din singura lume reală.

— Şi pricolicii?

— Pentru ei avem ghioaga! râse gros Dafin şi o agită deasupra capului.

— Şi arcul meu ce nu-i greşeşte ţinta, adăugă elful.

— Iar spiriduşii cunosc multe vrăji, care pot să fie de folos într-o confruntare.

— Atunci, la culcare, pentru că mâine s-ar putea să ajungem în preajma muntelui şi se cuvine să fim odihniţi, hotărî Dafin şi se trânti pe crengile uscate din apropierea vetrei.

Când se sculară, vârful muntelui Golia strălucea în întuneric, ca şi cum ar fi fost acoperit de o pulbere sclipitoare de zăpadă. Îşi strânseră lucrurile, îşi potriviră armele, să le fie la îndemână, şi o porniră la drum, unul în spatele altuia. Primul era Dindin, cu o făclie fumegândă în mâini, iar şirul îl încheia omul Dafin, cu ghioaga pe umăr şi cu felinarul aprins la şold.

Calea se făcuse din ce în ce mai rea, iar printre dalele sparte, care-şi ridicau colţurile în sus, rănind degetele de la picioare, creşteau smocuri de iarbă-mare, cu frunze tăioase şi flori greu mirositoare. Trebuia să se sprijine unul pe altul, atunci când se împiedicau, şi să ţină aproape, ca să nu fie luaţi prin surprindere, în cazul vreunui atac.

Iar acesta veni, chiar când se opriseră pentru primul popas, la poalele unei coline, pe vârful căreia străjuiau, triste, ruinele unui turn solitar. Urlete izbucniseră din toate părţile, lugubre, şi se treziseră

înconjuraţi de şapte pricolici, cu colţii sângerii ridicaţi către lumina sclipitoare de pe vârful îndepărtat al muntelui. Primul îşi venise în fire Dafin, care începuse să izbească cu putere în întunericul nopţii cu ghioaga. Apoi elful azvârli două săgeţi una după alta, mai înainte ca un pricolici să sară asupra lui şi să-l trântească la pământ. Dindin reuşise să scoată cuţitul din desagă şi se repezise la el, lovindu-l de mai multe ori în spate. Dar lama alunecă pe blana deasă şi nu ştiu dacă reuşise să îl rănească sau nu.

Apoi omul fu copleşit de trei trupuri mătăhăloase şi se rostogoli la vale împreună cu ele, icnind şi înjurând gros, iar piticul fu izbit de una din labele pricoliciului căzut peste elf şi azvârlit într-un pietroi. Icni şi simţi că-şi pierde răsuflarea. Crezu că acela va fi sfârşitul şi închise ochii, încredinţat că, în clipa următoare, va simţi colţii pricoliciului pe gât. Auzi însă pocnetul unei explozii şi vaierele răguşite ale dihăniilor. Când ridică pleoapele, lumina albă, strălucitoare, se stingea odată cu flăcările. Grimnismal răsucea o creangă în jărăgaiul roşietic şi mormăia cuvintele unei vrăji.

Pricolicii dispăruseră cu toţii. Vanir se ridică dintr-un salt şi îşi duse mâna la gât. Degetele i se înroşiră de sânge. Se sprijini de pietroiul lângă care aterizase piticul. Dafin nu se vedea nicăieri. Spiriduşul strigă de câteva ori după el, apoi renunţă şi se apropie să-i cerceteze pe cei doi. Îi pipăi coastele lui Dindin, apoi îi făcu elfului o legătură cu sare şi o aplică pe rană.

— Pentru rana ta trebuie să aşteptăm să vină zorii şi să sperăm că vom ajunge la poalele muntelui. Numai acolo creşte volbura-trifoi, a cărei floare, numită „sângerete”, poate să dizolve balele otrăvitoare ale unui pricolici. O să te simţi cam rău, elfule, până când voi aplica tratamentul pe rană, şi n-o să mai ai putere să mergi. Va trebui să te cărăm în spate.

La scurt timp, îşi făcu apariţia şi Dafin, ocolind nişte tufe uscate de rogoz. Le spuse că a luat urmele de sânge şi că a găsit un pricolici mort printre ruinele turnului. Ca să fie sigur că nu se preface, îi zdrobise capul cu ghioaga, apoi îi despărţise capul de trup şi îl îngropase sub nişte pietre. Dar urmele de sânge duceau mai departe, în direcţia muntelui.

Plecară imediat, abandonând desagile, pentru ca să poată să-l care, cu rândul, pe Vanir. Acesta mergea din ce în ce mai greu şi, după câteva ore, trebuiră să facă un fel de targă din haine şi să-l care doi câte

doi, până când lumina ceţoasă şi trandafirie a noii zile se coborî dinspre vârf spre poalele muntelui Golia, alungând umbrele. Se găseau destul de aproape de stâncile uriaşe de jos, acolo unde Dindin ştia că ar fi trebuit să fie prăpastia fără de capăt, care încheia fruntariile Văii Marelui Sar. Nu se vedea însă nicio prăpastie.

— Pentru că drumul merge către partea cealaltă a muntelui, înţelese spiriduşul. Pădurea-Verde se află pe coasta opusă a lui. Să ne grăbim, până ce vremea nu va deveni foarte călduroasă.

Dar drumul de dale se termină brusc într-o mlaştină puturoasă, de unde prinseră a se ridica roiuri mari de ţânţari. Pe bolta îndepărtată, înţepată de vârful alb al muntelui, pluteau două scame aproape nemişcate – doi vulturi-hoitari.

Spiriduşul scoase din punga de la brâu un fir de aţă verde, rosti câteva cuvinte într-o limbă străveche şi de neînţeles, apoi îl roti prin aer de trei ori şi-l aruncă pe pământ: firul se transformă într-un şarpe verde de apă, care sâsâi de câteva ori, întoarse capul înspre ei şi-i privi cu ochi reci, apoi începu să unduiască în direcţia oglinzilor neclintite de apă.

— Este un căutător-de-drum, un spirit al umezelii, le spuse Grimnismal. Trebuie să ne ţinem de el şi să sperăm că avem noroc să nu călcăm în niciun loc care să nu ne poată susţine greutatea. Dindin va merge primul şi ne va anunţa dacă drumul căutătorului este cel bun. Omul va veni ultimul, cu Vanir în spate.

Şarpele verde înainta încet, parcă pipăind drumul cu solzii, şi, din când în când, se oprea, întorcea capul şi părea să-i aştepte răbdător. Smocurile mari de iarbă îl ascundeau uneori privirii, dar Dindin îi zărea mereu ochii de diamant, ascunşi printre firele aspre. Mlaştina mirosea îngrozitor şi trebuiră să-şi lege mânecile hainelor peste nas, ca să poată să respire. Pe neaşteptate, din ridicături de pământ roşietic, izbucneau trâmbe înalte de abur cenuşiu, ca respiraţia bolnavă a unui animal uriaş. Când reuşiră să ajungă pe stâncile de la poalele muntelui, erau toţi galbeni la faţă, se simţeau ameţiţi, iar Vanir părea că nu mai respiră. Şarpele îi privi pentru ultima oară, sâsâi prelung, apoi se întoarse în mlaştină şi dispăru.

— Şi, uite-aşa, am pierdut şi ultimul căutător, bombăni spiriduşul, trântindu-se pe spate. Şi drumul încă nu s-a sfârşit.

Lumina zilei era puternică. Deşi soarele nu se vedea, căldura făcea să li se scurgă transpiraţia în ochi. Grimnismal se mai odihni

câteva clipe, apoi începu să se uite după volbura-trifoi. Găsi o tufă întreagă în spatele unor stânci. Își clătinau floarea sângerie deasupra unui izvor, al cărui fir de apă dispărea într-o crăpătură. Culese mai multe corole, le zdrobi între două pietre late, apoi le amestecă într-o cupă de lemn cu puţină apă, făcu două semne magice deasupra lor şi apoi strecură lichidul spumos printre dinţii încleştaţi ai elfului. Acesta înghiţi, se înecă, tuşi, apoi înghiţi din nou. După câteva clipe, respiraţia îi deveni regulată şi se lăsă pătruns de somn.

Se culcară şi ei alături şi dormiră neîntorşi până când lumina zăpezilor de pe vârful muntelui le dădu de ştire că a sosit noaptea. Şi, odată cu ea, urletul fioros al pricolicilor.

Spre bucuria tuturor, Vanir îşi mai venise în fire şi reuşea să păşească singur, chiar dacă trebuia să fie cineva mereu în preajmă-i şi să-l sprijine din când în când. Porniră pe un fir de potecă, printre stânci uriaşe, aruncate parcă de o mână nevăzută. Ajunseră repede însă în faţa unei prăpăstii înguste, dar foarte adânci, peste care atârna un pod de frânghie, care se scutura periculos sub răsuflarea vântului. Pe când se sfătuiau cine să treacă împreună cu elful, pământul începu să vibreze îndepărtat, ca şi când cineva îl izbea cu regularitate, apoi se oprea preţ de câteva secunde, ca să respire. Treptat, vibraţia se transformă în cutremur şi Grimnismal ţipă cu voce ascuţită să se ascundă cât mai repede.

— E un trol-de-stâncă! Nimeni nu poate să se bată cu grozăvia asta și să mai rămână în viață, să povestească. Căutaţi orice gaură mai adâncă, orice fisură în peretele muntelui care să vă poate cuprinde cu totul în ea. Trolul e orb, dar are un miros formidabil. Și mănâncă numai carne crudă.

Dindin găsi repede o scobitură în stâncă, chiar lângă pod. Omul se prinse cu mâinile de capătul unei funii şi îşi dădu drumul în prăpastie, sub puntea tremurătoare, dar elful nu părea să fi auzit ordinul spiriduşului şi aştepta nemişcat în mijlocul cărării. Grimnismal ţipă la el şi-l trase de mână, dar nu reuşi să obţină nimic, pentru că în clipa următoare arătarea infernului ţâşni din spatele lor, cu un urlet înspăimântător şi mătură locul cu braţu-i uriaş, înzestrat cu două gheare tăioase. Spiriduşul se feri în ultima clipă, lipindu-se cu spatele de stâncă. Ghearele secerară pe deasupra capului său, săpară urme adânci în peretele de piatră și-i retezară piciorul stâng al lui Vanir, chiar de sub genunchi. Un val de sânge stropi totul în jur, iar trolul

ridică în sus trofeul, îl învârti de câteva ori, apoi îl vârî în gura plină de dinţi tăioşi şi îl sfărâmă dintr-o singură muşcătură.

Elful căzu secerat şi trupul i se rostogoli până pe marginea prăpastiei. Spiriduşul sări în mijlocul cărării şi aruncă în trol cu o piatră. Acesta se răsuci către el, dar Grimnismal fu şi mai iute, ajungând într-o clipă la intrarea pe pod.

— Aici, trol nebun! zbieră el şi aruncă iar cu piatra. Prinde-mă, dacă te ţin picioarele!

Aşteptă până ce trolul amuşină aerul şi pricepu unde se găsea, apoi, când acesta pornea ca o vâltoare după el, se aruncă pe puntea îngustă şi începu să fugă spre peretele opus. Ajunse la jumătatea punţii, se opri şi îşi înfăşură un capăt de funie în jurul corpului, după care se agăţă cu amândouă mâinile de ea şi aşteptă. Dintr-un singur salt, trolul străbătuse un sfert din lungimea punţii, iar când picioarele sale butucănoase se loviră de stinghiile de lemn, spiriduşul îşi făcu balans într-o parte. Grimnismal fu azvârlit într-o parte, iar adversarul în cealaltă. Spiriduşul făcu o roată prin aer, dar funia de care se legase îl aduse din nou lângă punte. Trolul-de-stâncă se dăduse peste cap prin aer şi atârna cu capul în jos în prăpastie, agăţat cu ghearele marginea de lemn.

— Dafin! ţipă spiriduşul. Rupe-i unghiile!

Omul se săltă pe pământ, puse mâna pe ghioagă şi din trei salturi ajunse în locul unde atârnau cei doi. Cu o lovitură năprasnică, sfărâmă ghearele încovoiate ca două seceri, iar trolul se prăbuşi urlând în întunericul de dedesubt. Apoi, fu o nimica toată să-l tragă de funie pe spiriduş şi să-l ajute să se întoarcă la capătul podului.

Dindin ieşise din gaura în care se vârâse şi se apropiase de Vanir. Acesta zăcea la pământ, neclintit şi vânăt la faţă. Sângele i se scursese gros sub piciorul retezat, într-o baltă de culoare rozalie. Omul şi spiriduşul se apropiară, la rândul lor. Vanir deschise ochii, dar lumina vieţii pălise în ei.

— Un elf poate să trăiască şi o mie de ani… gâfâi el şi scuipă sânge. Dacă nu e ucis în luptă. Vanir nu a avut… noroc. Vanir va trece Marele Prag şi se va întoarce chiar azi în sânul marii Familii a Elfilor din Alfheim.

— Să încercăm să-i legăm piciorul, propuse Dindin.

Grimnismal din neamul Fimafeng clătină din cap cu tristeţe.

— Nici măcar o vrajă nu ar mai putea să aducă înapoi, în corpul

său, energia vie ce i s-a scurs în neant. Vanir, fie să ai parte de o călătorie uşoară!

Elful clipi cu greu din ochi.

— Mergeţi, spuse şi abia-i înţeleseră cuvintele. Să aveţi mai mult noroc… decât mine. Iar când veţi găsi stelele, ardeţi săgeata verde şi… chemaţi elfii în ajutor.

Spiriduşul apucă săgeata verde din tolbă şi o ascunse sub straie. Îşi luară rămas bun, cu inima neagră şi îl părăsiră acolo, lăsându-i arcul la îndemână. După ce trecură puntea blestemată, mai aruncară o ultimă privire înapoi, dar nu-l mai văzură.

Deşi vârful muntelui era încă învăluit într-o lumină albă, strălucitoare, ziua începuse să se înţepuşeze pe poale. Grăbiră pasul cât putură, deoarece se aşteptau ca, în timpul nopţii, pricolicii să îi atace din nou. Dâra de sânge verzui şerpuia strălucitoare printre ierburi, punctând stâncile şi vârfurile aspre ale ierbii. Când noaptea îşi intră cu totul în drepturi, ajunseră pe un platou lung şi îngust, la capătul căruia se ridica un turn dărăpănat. Un lac rotund, cu apă fosforescentă, sclipea asemenea unui ochi rece al nopţii chiar la poalele lui.

Se opriră la marginea dinspre prăpastie şi ţinură sfat.

— Pricoliciul s-a dus drept în turn, spuse omul şi îşi puse ghioaga alături. Înseamnă că aici trebuie să fie locul unde sunt ascunse stelele, luna şi soarele.

— Sau poate e o altă capcană, se arătă prevăzător spiriduşul. Ne aflăm pe spinarea muntelui magic Golia, unde vrăjile pe care le cunosc eu încep să nu mai aibă nicio putere.

— Turnul de la poale, îşi aduse aminte Dindin. Pricolicii au stat pitiţi în el, înainte să ne atace. Poate că aici este ascunzătoarea lor, vizuina lor de hoţi. Eu sunt cel mai mic de statură dintre voi, aşa că o să mă strecor până la marginea lacului să văd dacă este ceva în neregulă. Apoi, vă fac semn şi…

Nu apucă însă să-şi încheie vorba. Pe oglinda înşelătoare a lacului apărură câţiva stâlpi de ceaţă tremurătoare şi transparentă, care se ridicară spre cer.

— Ce naiba…?! se miră Dafin, ridicând ghioaga.

— Lasă arma jos, îl avertiză Grimnismal. Armele, ca şi vrăjile, nu pot să facă nimic împotriva ielelor. Trageţi-vă în spatele pietrelor şi rugaţi-vă să nu ne fi zărit.

Îi zăriseră însă. Veneau unduind din trupurile nefiresc de alungite, însoţite de o muzică nepământeană, care le umplu urechile şi sufletul, făcându-i să uite unde se găseau. Dafin se ridică primul, azvârli ghioaga şi se îndreptă cu paşi mari către făpturile de lumină.

— Dafin, trezeşte-te! ţipă spiriduşul, trăgându-l de haine.

Omul se uita halucinat spre arătări şi-l târa pe Grimnismal după el, fără să-l bage în seamă.

— Dafin, nu te duce! se rugă din nou spiriduşul. Te vor poci şi te vor transforma în neom.

Dar bărbatul se smuci şi îşi continuă neabătut drumul. Grimnismal se rostogoli până la poalele unei stânci.

— Opreşte-l! se rugă el de Dindin.

Piticul îşi înfundă urechile mari şi ascuţite cu pământ, apoi se repezi pe urmele lui Dafin. Când ajunse în apropiere, i se aruncă între picioare şi se lăsă călcat de paşii grei ai acestuia. Omul se împiedică, se rostogoli de câteva ori şi căzu în apa lacului. Ielele tremurară deasupra speriate, se învârtiră de câteva ori într-un fel de horă ameţitoare, apoi se risipiră în oglinda vălurită a apei. Muzica se stinse brusc. Piticul şi spiriduşul se repeziră spre lac, dar nimic nu îşi mai făcu apariţia dinăuntru. Dindin vru să se arunce în apă să-l caute, dar spiriduşul îl prinse de braţ.

— Să nu cumva să atingi apa, ai înţeles? Este o oglindă magică, nu este apă adevărată şi ai trece dincolo de strălucirea ei într-un spaţiu diferit, unde s-ar putea să nu-l găseşti pe Dafin. Şi nici n-ai şti cum să mai descoperi drumul înapoi.

— Şi Dafin?

— Nu o să-l putem ajuta acum. Nu înainte de a deschide porţile magice şi de a elibera stelele. Vino!

Se îndreptară spre turnul singuratic. În aer, sclipea difuz zborul diafan a mii de fluturi, care porneau în zbor de o clipă peste podiş, apoi dispăreau în tăcerea neagră a nopţii. Peste o clipă, zborul frânt reîncepea.

Uşa turnului era deschisă la perete, ca o invitaţie. Intrară temători, dar nu se zărea nicio primejdie. Urcară vechea scară de lemn, care se rotea în spirală către vârf şi treptele scârţâiau speriate, făcându-i să tresară la fiecare pas. Dindin vru să se sprijine de balustradă, dar spiriduşul îl trase înapoi de cot. În locul mânerului de lemn, în golul dintre scări atârna o frânghie, al cărei capăt nu se vedea

nici în jos, nici în sus. Scara se termină brusc în faţa unei încăperi mari. Intrară, gâfâind. Pereţii-oglindă reflectau în mijlocul lor imaginea unei lăzi ferecate, pe care stătea aşezat un pricolici, cu un cerc de fier împodobindu-i fruntea.

— Până la urmă, aţi reuşit să ajungeţi aici! croncăni el şi le făcu semn să se apropie. Eu sunt Tuchulka, stăpânul acestui domeniu interzis, din Ţara celor Nouă Iluzii. Ce căutaţi, fără voia mea, să tulburaţi liniştea acestei împărăţii?

— Soarele, luna şi stelele, care ai pus să fie furate de pe cerul uneia dintre lumi, spuse Dindin, urmărindu-i ca hipnotizat fiecare mişcare ce se multiplica la infinit în lumea oglinzilor.

— Ha-ha-ha! râse Tuchulka. Dacă este vorba numai de atât, de ce nu veniţi să le luaţi?

Şi dispăru de pe ladă. Capacul acesteia se ridică singur, iar dinăuntru lumina stelelor sclipi ameţitoare în cameră.

— Haide, e dreptul vostru să le luaţi, dacă aţi reuşit să ajungeţi până aici!

Dindin se repezi către ladă. Spiriduşul ţipă după el, încercând să-l oprească, dar era prea târziu.

— Nebunule! hohoti iar pricoliciul-negru. În ţara iluziei, nimic nu este cum pare să fie.

Un braţ păros ţâşni de nicăieri şi îl înhăţă de gât. Îl ridică de pe podea şi-l scutură, cu furie, ca pe o cârpă.

— Mi-aţi omorât străjile şi aţi trecut de porţile secrete, scrâşni vocea de nicăieri. Aţi descoperit ascunzătoarea secretă a pricolicilor şi, pentru asta, trebuie să muriţi, la rândul vostru.

Corpul piticului fu ridicat până la tavan şi ţinut acolo vreme de câteva clipe. Grimnismal din neamul Fimafeng se năpusti în încăpere, ţinând în mâinile încleştate săgeata verde a elfului. Prin aerul gros, aceasta tăie o pulbere de steluţe argintii, apoi intră până la coada din pene de egretă în ceva nevăzut. Braţul ridicat îşi deschise pumnul îi trupul lui Dindin căzu pe podea, bufnind. Apoi braţul hăcui aerul în căutarea adversarului, fără să-l găsească însă. Aerul se crăpă, asemenea unei oglinzi fisurate, şi din cealaltă parte se prăbuşi înăuntru, alături de pitic, trupul mătăhălos al lui Tuchulka. Se zbătu de câteva ori, horcăi şi dădu ochii peste cap. Lumina vrăjită a oglinzilor din jur dispăru.

— Repede! strigă spiriduşul. Să deschidem cufărul, până ce nu

intrăm în altă primejdie.

Ridicară capacul, cu fereală, dar înăuntru era numai beznă. Dindin vru să vâre mâna, dar Grimnismal îl opri şi scoase săgeata verde din trupul pricoliciului. Înţepă cu ea noaptea din cufăr, în mai multe locuri.

— Este ceva acolo, şopti el. Dar nu putem să vedem, din cauza…

— Din cauza razei negre, pricepu piticul. Aprinde săgeata, Grimnismal, să vină ajutoare din neamul Elfilor.

Arseră săgeata lângă uşă şi, când fumul alb se risipi, în prag stătea, rezemat într-un arc alb, un elf înalt şi blond, cu o nestemată prisă în urechea dreaptă.

— Sunt Urendhal din neamul Elfilor Aurii, spuse el, cu o voce uşor cântată. Aţi ars săgeata verde a elfilor de Miazăzi şi am venit să vă întreb de unde o aveţi voi, nişte creaturi care nu ţineţi de familia noastră.

— Eu sunt spiriduşul Grimnismal din neamul Fimafeng, făcu acesta și se înclină. Iar el este Dindin, din neamul Lumenor, al piticilor-de-pădure.

Şi spiriduşul îi povesti, în câteva cuvinte ce căutau acolo și cum ajunsese săgeata verde în posesia lor.

— Îl cunosc de mic pe Vanir, iar moartea lui mă întristează nespus. Atunci când un eli se stinge, în cerul de dincolo de ceruri păleşte pentru totdeauna o lumină. Pentru că niciun elf nu se mai naşte, ca să-i ia locul. Blestemul celor care au descoperit aproape nemurirea este mai cumplit decât efemeritatea morţii. Vom sărăbători trecerea lui în Valea Luminii Eterne, atunci când mă voi întoarce în sânul marii familii din Alfheim.

Păşi în încăpere.

— Acum, ieşiţi afară şi puneţi-vă ceva pe ochi, ca să nu orbiţi. Trebuie să stingem raza neagră, care ţine prizoniere lumile luminii.

Aşteptă până ce cei doi se legară la ochi unul pe altul cu mânecile hainelor, apoi scoase o săgeată neagră din tolbă, o potrivi în arc şi trase cu ea spre mijlocul încăperii. Se auzi, mai întâi, un pocnet surd, ca de sticlă care se sparge, apoi oglinzile-capcană se fisurară în toate direcţiile și se prăbuşiră înspre lumile pe care le ţineau prizoniere. O lumină orbitoare crescu, asemenea unei vâlvătăi, linse pereţii, tavanul și podeaua cu răsuflarea ei de foc, apoi se stinse brusc. Ochiul fermecat al lui Loki se rostogoli prin aerul plin de cenuşă, se

smochini, se micşoră din ce în ce mai mult şi dispăru.

Elful Urendhal îi ajută să se dezlege şi aşteptă răbdător să termine de tuşit.

— Vă mulţumesc, în numele poporului meu, că aţi fost alături de Vanir în ultimele lui clipe şi că i-aţi lăsat alături arcul şi săgeţile. În lumea de dincolo de ceruri, spiritul lui va fi bine primit şi tratat cu cinste. Să ajungeţi teferi în lumile voastre şi fie să nu mai tulburaţi nicicând cărările acestor locuri blestemate.

Dispăru la fel de neaşteptat cum îşi făcuse apariţia. În urmă-i, lumina strălucitoare se prelinse prin ferestre şi se topi în noaptea de afară.

Cei doi se repeziră la cufăr. Pe fundul său, stăteau îngrămădite cochiliile seci ale astrelor.

— Şi acum? întrebă Dindin.

— Cred că trebuie numai să le ducem în lumea de unde au fost furate. Mai departe vor şti singure ce au de făcut.

Erau uşoare ca nişte pene. Le îngrămădiră în punga de tutun a lui Grimnismal şi începură să coboare scările. Spre surprinderea lor, acesta nu mai scârţâiau. Uşa de la intrare era închisă, dar Dindin apăsă pe clanţă şi ea nu opuse nicio rezistenţă.

Se găseau pe vârful unui deal, iar muntele Golia îşi proiecta umbra ameninţătoare în spatele lor, acoperind orizontul.

— Turnul de unde ne-au atacat pricolicii, pricepu spiriduşul. Lumea oglinzilor a funcţionat din nou.

Aproape că se împiedicară de un trup întins pe jos, chiar lângă scări.

— Dafin! ţipă bucuros piticul. Bunul meu Dafin, scoală-te şi haidem acasă!

Omul se ridică, căscă, ca după un somn greu, şi-i întrebă ce se întâmplase cu el. Îi povestiră, în timp ce mergeau grăbiţi pe drumul de înapoiere.

— Şi când vom şti unde este marginea lumii noastre? căscă iar, somnoros, bărbatul, abia ţinând pasul cu ei.

— Stelele se vor ridica singure din punga mea şi se vor lipi pe cer. Raza neagră, care l-a ţinut prizoniere, nu mai există.

Merseră grăbiţi întreaga noapte, cu urechile la pândă, atenţi la orice zgomot care i-ar fi înştiinţat despre venirea pricolicilor. Înapoia lor, Golia îşi ştergea contururile, iar lumina argintie din vâri se stingea

pâlpâind. Zorii cenuşii îi prinseră la marginea mlaştinilor puturoase şi se ascunseră, cu chiu cu vai, care pe unde apucară, la adăpostul unor tufe pipernicite de grozamă.

Dormiră cu spaimă, tresărind ori de câte ori vaierul îndepărtat al vulturilor-hoitari trecea pe deasupra lor. Când lumina se stinse, spiriduşul aruncă pe deasupra smocurilor de iarbă-mare un praf gălbui, iar drumul şerpuit al căutătorului se ivi tremurător la marginea ochiurilor de apă. Acum, calea li se păru mai scurtă şi mai uşoară, iar după miezul nopţii ieşiră la capătul dinspre apus al mlaştinii.

Se odihniră o vreme şi răbdară de foame, apoi porniră iar cu paşi grăbiţi pe drumul de dale. Chiar când ajunseră în marginea pădurii uscate, undeva, la marginea lumii, se auzi tare un oftat adânc, apoi o suflare puternică de vânt spulberă praful câmpiei.

— Pe cele veşnice! se jură Grimnismal. Simt că mă ridic la cer…

Şi chiar aşa era. Când Dafin îl prinse de mână, se ridicase deja de două palme de la pământ.

— Punga! înţelese piticul. Deschide punga, să iasă stelele…

Dafin trase de şnurul pungii de la brâul spiriduşului şi o coloană de sclipiri se ridică asemenea unui vârtej către cer. Şi, pentru prima oară de când se ştia el, Dafin lăsă capul pe spate, se holbă la puzderia nesfârşită de stele de pe boltă şi nu putu să rostească decât atât:

— Mamăăă…

— Aici e marginea lumii oamenilor, constată Grimnismal, când reveni pe pământ. Merită să ne veselim, pentru că adevărată ispravă am făcut. De acum încolo, datorită ţie, Dindin din neamul piticilor Lumenor, oamenii or să aibă din nou lumina zilei şi întunericul nopţii.

— Datorită nouă tuturor, clătină din cap Dindin. Şi datorită elfului Vanir, care ne priveşte acum din Valea Alfheim.

După alte trei zile de drum, de oboseală şi de răbdat de foame, ajunseră, în sfârşit, la porţile cetăţii. Nici nu apucară bine să se apropie de ele, că gărzile dăduseră deja semnalul, iar alaiul lui Zorilă împărat se şi grăbi dinspre palat într-acolo, cu Majestatea-Sa în frunte. Îi primi chiar sub portalul din lemn de stejar şi porunci servitorilor să întindă în calea lor covoare roşii, cu margini brodate cu fir de argint, iar el se coborî din letică şi-i îmbrăţişă pe fiecare, apoi dădu semnalul să înceapă sărbătoarea. Iar oamenii, care de sute de ani nu mai văzuseră cum arată lumina zilei, aruncau cu flori după ei şi-i binecuvântau.

Îi suiră într-un rădvan cu zece rânduri de cai buieştri şi-i

purtară cu fală prin toată cetatea, după care se opriră la porţile palatului. Slujitorii îi cărară pe braţe până la băile împăratului, unde-i curăţară şi-i ferchezuiră, până ce se făcură albi ca laptele.

— Nici maica nu mă mai recunoaşte acum, pufni Dafin dintre munţii de spumă.

Apoi merseră în sala mare a tronului, unde împăratul porni ospăţul la care fuseseră invitaţi toţi dregătorii, cu familiile lor, ba chiar şi oameni de rând şi servitori. Mâncară, băură şi petrecură cât soarele se ridică şi apuse de trei ori, iar bieţii de ei se ghiftuiră de nu se mai puteau ridica de pe perne decât cu ajutorul slugilor.

Iar împăratul se ţinu de promisiune – Dindin primi din cufărul ferecat cu 7 rânduri de farmece cartea care glăsuia singură poveştile înscrise în ea; Grimnismal şi Dafin primiră, la rândul lor, câte doi desagi cu grăunţe de aur şi îngăduinţa ca, de trei ori pe an, să poată veni la baia împăratului, ca să se îmbăieze; iar elfului Vanir i s-a ridicat o statuie mică, din granit roşu, chiar la marginea drumului care ieşea din cetate, astfel încât toţi călătorii care intrau şi ieşeau pe porţi să trebuiască să se uite spre el.

Pe Dindin, l-au dus străjerii împăratului călare până la marginea Pădurii-Verzi, unde i-au pus în braţe cartea fermecată şi o pungă mare cu nisip de aur. Toată suflarea pădurii a aflat într-o clipă despre isprava viteazului lor Dindin şi l-au purtat cu alai până în Poiana Volburii, la ciuperca unde aştepta, nerăbdător, în leagănul încropit din coaja de ou, feciorul său Valinor şi mama sa Tofana. Şi când Dindin a scos cartea cu coperte ferecate în aramă, a deschis-o şi i-a poruncit:

— Vreau să ne spui povestea celui care a adus soarele, luna şi stelele înapoi!

Odată s-a auzit o voce cântată şi fermecătoare, ieşind dintre foi şi spunând:

„A fost odată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar povesti. A fost un împărat şi se numea Împăratul Roşu. El era foarte mâhnit că, în zilele lui, nişte zmei furaseră soarele şi luna de pe cer. Trimise deci oameni prin toate ţările şi răvaşe prin toate cetăţile, ca să dea în ştire tuturor cum că oricine se va găsi să scoată soarele şi luna de la zmei, acela va lua pe fie-sa de nevastă şi încă şi jumătate din împărăţia lui, iară cine va umbla şi nu va izbândi nimic, acela să ştie că i se va tăia capul.

Mulţi voinici se potricăliseră, semeţindu-se cu uşurinţă că o vor scoate la capăt cu o asemenea însărcinare; şi, când la treabă, hâţ în sus,

hâţ în jos, dau din colţ în colţ şi nu ştiau de unde s-o înceapă şi unde s-o sfârşească, vezi că nu toate muştele fac miere. Împăratul însă se ţinu de cuvânt.

Pe vremea aceea se afla un viteaz pe nume Greuceanu. Auzind şi el de făgăduinţa împărătească, ce se gândi, ce se răzgândi, că numai ce îşi luă inima în dinţi, încumetându-se pe voinicia sa, şi plecă şi el la împăratul, să se închine cu slujba…”

Şi or fi ascultând ei şi acum basmele nesfârşite dintre filele fermecate, dacă nu cumva se vor fi plictisit şi or fi plecat prin lume să caute alţi pricolici şi zmei cu care să-şi măsoare puterile.